

BIŠĆANI NA IFTARU KOD NAŠEG MUFTIJE

S desna na lijevo: Muftija bihački Hasan ef. Makić, Glavni bihački imam Mensur ef. Čehić i tajnik Bihačkog muftijstva – Nurija Kazaferović.

Zagrebački muftija Ševko ef. Omerbašić ugostio je na iftaru u restoranu Zagrebačke džamije ugledne goste iz Bihaća: muftiju Hasana ef. Makića, Glavnog bihačkog imama, Mensura ef. Čehića i tajnika Bihačkog muftijstva Nuriju Kazaferovića.

Bilo je to još jedno lijepo druženje u zagrebačkom prediftarskom ugođaju, valja reći u zaista pakleno vrućim kolovoškim danima.

Na ovim lijepim ljudima, na njihovim vedrim i svježim licima uopće se nije primjećivalo da poste..., premda meni ta riječ nije prikladna. Prije bih rekao da su i oni, kao i ja, u fazi ramazane, što je stanje duha u kojem se približavamo Alahu Dobrom, kad su nam tijela fluidna, kad se iz nas širi samo svjetlost Kur'ana, i ne osjećamo ni glad, ni žeđ, ni vrućinu... zapravo, držim da je ramazan zato najljepši mjesec jer smo, vođeni spoznajom samih sebe, najbliže jedni drugima. A svi zajedno – Njemu.

Hoću reći, pravo je zadovoljstvo kad se ovako nađemo u Junuzovom gastronomskom carstvu, kad sjedimo za praznim stolovima punih glava, lijepih priča i radosnih davnih ramazanskih uspomena.

A tako je i u cijelom islamskom svijetu, što na ovim stranicama svakodnevno prikazuju svojim raznovrsnim prilozima naš Muftija i urednik portala Abdulah ef. Imširović.

Kad smo se počeli skupljati u hladu džamijskih kupola i munare, pri temperaturi višoj od trideset i kusur stupnjeva, bilo je 18 sati. Do iftara je ostalo svega dva sata. Uz naše bihačke goste, iftarskom druženju prisustvovali su domaćin, muftija Ševko ef. Omerbašić, članovi muftijstva dr. Aziz Hasanović, Mirsad Srebreniković i Ahmed Ikanović, dvanaest puta hadži, i, od samog početka, član Islamske zajednice Zagreba, Mirza Šabić.

Na slici s lijeva: Nuriya Kazaferović, Mensur ef. Čehić, muftija Hasan ef. Makić, Mirza Šabić, muftija Ševko ef. Omerbašić i dr. Aziz Hasanović.

Da nisam po godinama bio najstariji u tom društvu, mogao bih s divljenjem reći da sam se, sjedeći u nekom budžaku samog sebe, kao klinac, opet naslušao divnih ramazanskih priča, mudrih razgovora i veselih dosjetki. Naravno, prednjačili su obojica muftija, ali ni drugi nisu zaostajali, osobito u duhovitim i svježim doskočicama koje su, poput blagog vjetrova, čarlijale našim dušama. Hurme su već na stolu, prazne čaše čekaju vodu, ali nitko o tome ne razmišlja nego se pažljivo sluša sugovornika.

Na slici su, s lijeva: muftija Hasan ef. Makić, dr. Gzim Redžepi, predsjednik Islamske zajednice Zagreba, Mirza Šabić i muftija Ševko ef. Omerbašić. Obojica muftija bili su skloni šali i zafrkanciji, pogotovo na moj račun, i to baš kad sam nastojao napraviti umjetničku snimku, pokušavajući hurme staviti u prvi plan. Muftija Omerbašić je munjevito reagirao komentirajući moju tankočutnu umjetničku dušu sklonu umjetnosti hurmi, vrag joj hurmu odnio. Naravno, po običaju, Muftija je bio duhovit, pa sam se i sam od srca nasmijao. Možda bi valjalo reći da smo svi pažljivo slušali kad je Bihački muftija oživljavao priču o svojim logoraškim danima u zloglasnim logorima Manjači i Omarskoj. Djelovao mi je kao da priča neku dobro napisanu priču o nekom drugom. Meni su tada kroz glavu prolazili strašne priče drugih muslimanskih logoraša diljem BiH. Pa mi je od svih tih strašnih priča, priča ef. Makića bila najstrašnija jer je ispričana mirno, bez nakaznih opisa. Isto tako je o svojim logorskim uspomenuama pričao i Tuzlanski muftija. Doista, ne mora biti krvi, ne mora biti boli, ne mora biti mučenja, da bi se shvatila sva tragičnost kroz koju su muslimani Bosne i Hercegovine prolazili u svojoj domovini, bivajući ubijani i istjerivani iz svojih stoljetnih domova i to od svojih dojučerašnjih susjeda s kojima su dijelili mudrosti Božjih knjiga, Ljudske i Božje radosti i tuge.

Poslije akšam-namaza, opet smo se okupili za zajedničkim stolom gdje su nas čekala ukusna gastronomska iznenađenja Junuza Idrizija. Znam da je nepristojno viriti u tuđe tanjura, pa hajdemo se na čas maknuti i pustiti ove ljepoduhe da se u miru slade.

Ipak, čini mi se, prediftarsko raspoloženje bilo je kudikamo srdačnije. Kad sad gledam ovo društvo kojemu se priključio i glavni zagrebački imam Aziz Alili, hodajući Kur'an, odnosno hafiz, čini mi se kao im je duh na trenutak popustio pred potrebama tijela. Ali, srećom, to mi se samo učinilo.

Radost se za čas vratila za stol i siti smijeh odzvanjao je, sad već prepunim restoranom Zagrebačke džamije. U ovom dijelu razgovora duhovitim doskočicama prednjačio je Mirza Šabić. Eno ga pri dnu stola, između muftije Omerbašića i dr. Redžepija.

Znao sam da će se društva razdijeliti po radnim sekcijama. Ovo je sekcija zadužena za održavanje ljepote Zagrebačke džamije: Mirsad Srebreniković, bivši predsjednik Islamske zajednice Zagreba, i dr. Gzim Redžepi, sadašnji predsjednik. Dr. Redžepi je malo zabrinut oko sadašnjega uređenja džamije, čini mu se da neki radovi kasne, a iskusni Mirso Srebreniković uspješno ga tješi. Iz Mirse progovara desetgodišnje iskustvo predsjednika zagrebačke Islamske zajednice i čovjek koji bi sve dao da naša Cvjetnica, kako sam nazvao Zagrebačku džamiju, bude najljepša džamija na svijetu. Kad je o meni riječ, mislim da je svaka džamija, svaki mesdžid najljepši na svijetu, ali Zagrebačka džamija, e...

I tako, riječ po riječ, priča za pričom i došlo je doba teravih-namaza. Budući da u džamiji nisam bio dva dana, nisam znao da su se naše žene izborile za pravo da teravih-namaz klanjaju na uređenom prostoru ispred džamije. Nisam izdržao i po cijenu da malo zakasnim na prvo klanjanje, snimio sam ovu veličanstvenu sliku. Ako znamo da je džamija bila dupke puna, ova fotografija najbolje pokazuje koliko zagrebačke muslimanke i muslimani drže do svoje najljepše vjerske tradicije.

Žene i djeca, od sedam do sedamdeset i sedam godina, ispunile su prostor gotovo do šadrvana. A ja sam završio u džamiji u kojoj je Mirsad ef. Kreštić predvodio teravii-namaz. Poslije mi je bilo žao. Mogao sam slijediti moga prijatelja Mehmeda Cakora i klanjati vani. No, svejedno, lijepo je na teraviji i kad hodža oduži, a kamoli kad ef. Kreštić izvrši Muftijinu fetvu i predvodi nas tih lijepih osam rekata.

Na završetku teravii-namaza, naš bihački gost, muftija Hasan ef. Makić ispričao je kratku i nadahnutu priču o svome džematu. Mene su se dojmile najviše njegove riječi o klanjanju bajram-namaza u Bihaću. Naime, manje nam je poznato da su bihačke džamije tijesne da prihvate sve klanjače, pa se posljednjih godina bajram-namaz klanja u sportskoj dvorani u kojoj se okupi više od dvije tisuće Bišćana. Zato mislim da svaki pravi musliman podržava nastojanja Muftije da Bihać napokon dobije džamiju koju zaslužuje.

Poslije teravije zahvalio sam muftiji Ševki i ostalima na ugodnom petosatnom druženju i krenuo u pravcu svoga doma. U međuvremenu, dok sam se okolo pozdravljao s dragim džematlijama, u „društvu u kutu nikome na putu“ pridružio se ravnatelj naše Islamske gimnazije Mevludin ef. Arslani i Mehmed Aganović. Bilo mi je žao, ali doista, noć je za mlade, a mi stari se moramo polahko sklanjati među uspomene na svoje mlade ramazanske dane, sve dok i sami ne postanemo uspomena.

Kemal Mujičić